

SIC TRANSIT

Volt persze még egy fejezet, talán a legkínosabb valamennyi között. Mindenesetre (a félelmetes szót, ha lehet, kerülném) mondjuk úgy, nagyrészt megfejthetetlen máig is. A csúcspont kétségtelenül B. akkori lakásában volt a Szabad-sághegy tetején, egy házibulin, talán még nyolcvannégy júniusában. A happy end viszont már elmaradt, mégpedig enyhén szólva kínosan és érthetetlenül. Sic transit.

Csengery Kristóf

EXTRASZISZTOLÉK

Kérlek, ne találkozzunk túl korán, nekem még rengeteg dolgom van itt. Míg ők négyen fölőnek, legalább addig. S egyébként is – ezt, légy szíves, vedd figyelembe –, vele megbeszéltük: nekem kell tovább maradnom, ha majd. Így se „méltányos”, úgy mégúgyse volna. Gondold meg, kérlek: kétszer ugyanazt rámérni, órá... Nem mondom, amúgy mutatós forgatókönyv, jó kegyetlen, görög mintára. Szerkesztőként mégsem javaslom: óhatatlanul maradna benne valami gyári íz, a túlformált szüzsé műkedvelőre valló merevsége. Tudod, a sülusérezék... Az ember nem ismétli önmagát, hát még, ha Isten. De hagyjuk, nem erről van szó. Én neki megígértem, és őt nem csapom be, amíg élek. (Na tessék, megint egy csapda. Szóval „amíg élek”? S az a *kettő között* mi?) Ne kopogj, ne hívj, én úgyis mindig csak veled vagyok, imádságban, káromkodásban.

ITT ÁLLOK

Hogy mit tehetnék én az ő helyében,
s hogy döntene az én helyemben ő –
keverjek kártyát? Elképzelhető
lehet sorsot, körülményt fölcserélnem?
Talán. De amit így hívok elő
a sötétkamra vegyszeres vizében,
kettős torzkép lesz – s egy se. Bárhogy nézem:
az már nem én vagyok, ez már nem ő.
Időm-terem négyzethálója fog,
lassan már a háló is én vagyok,
s hogy én – *vagyok*: csak itt és így lehet.
Ami rám vár (ez nem sors-szeretet,
csak a súlyom): én szenvedhessem el.
Más élet? Nem cserélnék senkivel.

Hárs Ernő

SZEPTEMBER TENYERÉN

Könnymű delek után lőporfüstben bukik le a nap
mint egy múlt századi pisztolylövéstől
Minden bizonytalan se nappal sincs se éjjel
s mindegy hogy melyik nemtudás felé
törünk csapást a gomolygó homályban

Szeptember tenyerén táncolnak az égitestek
s az erdőkben riadtan támolyogva
vesznek bele az ősz máglyatüzébe a fák
míg időnként egy-egy ragadozó madár
tollfreccsentő aknája hull közéjük

Az utak kiszáradt sárgult csontkarokkal
ölelik meg búcsúzóul a tájat
ahogy az anyák küldik katonafiukat
a soha meg nem térés ködháborúiba
foszlékony pára kendőt lobogtatva utánuk